

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 1099899781
Dátum vydania rozhodnutia: 28.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1099899781.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcov: 1/ AKUS, a.s., so sídlom Miletičova 23, Bratislava 821 09, IČO: 36 617 946 a 2/ JUDr. Ján Polomský, so sídlom Miletičova 21, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 08, správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Agrokombinát Dolná Nitra, so sídlom Veľký Cetín, IČO: 00 198 862, oboch zastúpených: Consilior Iuris s.r.o., so sídlom Radlinského 51, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 07, IČO: 47 231 157 proti žalovanému: AGILE, s.r.o., so sídlom Malý Cetín 951 07, IČO: 34 102 868, zastúpenému: JURISINVEST, advokátska kancelária, v.o.s., so sídlom Pluhová 5, Bratislava 831 03, IČO: 31 371 761, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 76Cb/145/1999-871 z 24. júna 2020 takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 76Cb/145/1999-871 z 24. júna 2020 p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovia 1/ a 2/ s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) v poradí tretím rozsudkom z 24. júna 2020 č. k. 76Cb/145/1999-871 zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali neúčinnosti právnych úkonov, resp. kúpnych zmlúv, ktorými malo dôjsť k ukráteniu žalobcu v 1. rade a zároveň konkurznej podstaty a to s poukazom na § 15 a § 16 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní.

2. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 76Cb/145/1999-329 zo dňa 27. mája 2011 žalobu zamietol a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 5Obo/70/2011-373 zo dňa 31. októbra 2012 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie uznesením č. k.

76Cb/145/1999-454 spojil na spoločné konanie vecí vedené pod sp. zn. 76Cb/145/1999 a sp. zn. 68Cb/25/2000 a rozsudkom č. k. 76Cb/145/1999-538 žalobu žalobcu opätovne zamietol. Na odvolanie žalobcov odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie uznesením č. k. 5Obo/14/2015-796 zo dňa 30. marca 2017.

3. Ďalej uviedol, že predovšetkým skúmal včasnosť podanej žaloby vyplývajúcu z § 15 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb., a z § 101 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že nárok žalobcov bol podaný včas. Žalobca v 1. rade sa žalobou doručenou súdu dňa 25. marca 1998 domáhal určenia, že právne úkony - kúpne zmluvy zo dňa 1.2.1996 označené ako D.-XXX/XX, D.-XXX/XX, D.-XXX/XX až D.-XXX/XX, D.-XXX/XX, D.-XXX/XX, D.-XXX/XX a dohoda o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva zo dňa 2.12.1995, ktorými bol žalobca ukrátený o 741.851,96 Eur, sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné. Tvrdil, že dlžník PD Agrokombinát Dolná Nitra je družstvom, ktorého štatutárnym orgánom bolo predstavenstvo, ktorého členmi boli i Š. R. a V. K. F. a to s majetkovou účasťou 14,4 %. Právne úkony, ktorých neúčinnosti sa žalobca domáhal, uzavrel dlžník PD Agrokombinát Dolná Nitra zastúpený V. Z.K. Y. so žalovaným ako kupujúcim zastúpeným V. H. Č.. Spornými právnymi úkonmi malo podľa žalobcov dôjsť k zníženiu majetku dlžníka v celkovej sume 1.439.253,30 Eur.

4. Súd prvej inštancie z dokladov založených účastníkmi konania zistil, že dôvodom odporovania právnych úkonov žalobcov v 1. a 2. rade bolo naplnenie skutkovej podstaty uvedenej v § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb. (Odporovať možno tiež právnemu úkonu, ktorým bol konkurzný veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu medzi dlžníkom, ktorý je právnickou osobou, a právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmenách a) a b) majetkovú účasť aspoň 10 % v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon.) Š. R. a V. K. F. boli členmi predstavenstva dlžníka ako i spoločníkmi žalovaného s výškou obchodného podielu 14,28 %. Z kúpnych zmlúv, ktorým žalobca odporoval, vyplývalo, že boli uzavreté medzi predávajúcim zastúpeným K. F. a V. S. (ktorí boli v danom čase i spoločníkmi spoločnosti žalovaného) a na strane kupujúceho vystupoval žalovaný zastúpený konateľom H. Č., ktorý nebol členom predstavenstva dlžníka, bol rádový zamestnanec družstva. Podľa názoru súdu bola splnená podmienka personálneho prepojenia medzi úpadcom a žalovaným v zmysle § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb.

5. Súd ďalej zistil, že u úpadcu bola realizovaná transformácia v zmysle zákona č. 42/1992 Zb., na základe ktorej sa družstvo transformovalo a osoby, ktoré mali voči úpadcovi pohľadávky, t. j. oprávnené osoby, postúpili svoje pohľadávky právnickým osobám. Oprávnené osoby, ktoré mali voči úpadcovi pohľadávky z titulu majetkového podielu zrušili v rokoch 1994 až 1995 členstvo v družstve, aby získali finančné prostriedky. Skutočnosť, že niektoré osoby členstvo nemali zrušené, žalobcovia ničím nepreukázali. Oprávnené osoby postúpili svoje pohľadávky z titulu majetkových podielov žalovanému. Žalovaný tak prevzal pohľadávky voči dlžníkovi na vydanie majetkového podielu v plnej výške 674.944,86 Eur. Dlžník zvolal predstavenstvo, na ktorom bolo schválené uznesenie, kde sa rozhodlo, že postupníkom, teda aj žalovanému, vydá svoj majetok do výšky prevzatých dlhov voči oprávneným osobám. K realizácii uznesenia došlo uzatvorením dohôd z 2.12.1995 (dohody o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb). Na základe uvedeného tak boli uzavreté kúpne zmluvy. Bolo nesporné, že v kúpnych zmluvách bol dohodnutý spôsob vysporiadania kúpnej ceny na LV č. XXXX pre k. ú. I. X. tak, že prvú časť ceny zaplatí kupujúci v hotovosti do pokladne družstva, druhú časť ceny zaplatí titulom dane z prevodu nehnuteľnosti a tretiu zaplatí kupujúci osobám, ktoré získali majetkové podiely v rámci transformácie družstva v zmysle zákona č. 42/1992 Zb. Žalovaný vykonané úhrady doložil dokladmi, pričom súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný za vydaný majetok prevzal záväzky úpadcu a celú hodnotu uhradil. Tvrdenie žalobcov, že žalovaný neuhradil žiadnu protihodnotu v prospech dlžníka a preto boli žalobcovia ukrátení, bolo v rozpore so skutočnosťou.

6. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobcovia preukázali výšku pohľadávok veriteľov v čase uskutočnenia odporovacích právnych úkonov a personálne prepojenie medzi úpadcom a žalovaným. Ďalším predpokladom úspešného odporovania právnych úkonov je, že žalobcovia museli

preukázať aj a) výšku pohľadávok, o ktoré boli veritelia ukrátení a b) aký majetok zostal v čase uskutočnenia odporovateľných právnych úkonov dlžníkovi na uspokojenie vymáhateľných pohľadávok veriteľov. K bodu a) súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia nepreukázali výšku pohľadávok, o ktorú boli veritelia odporovacími právnymi úkonmi ukrátení, keď bolo zrejmé, že sa majetok úpadcu o rozdiel sumy ocenenej znaleckým posudkom a odpredajom získanej, zmenšil, čo však neznamenalo, že hodnota prijatá za tieto nehnuteľnosti bola nižšia ako bola ich priemerná hodnota v čase vykonania sporných právnych úkonov. Znalecké posudky na nehnuteľný majetok boli vypracované z dôvodu zavkladovania týchto nehnuteľností do katastra nehnuteľností z dôvodu podania daňového priznania z dane z prechodu a prevodu. Keďže znalecké posudky slúžili výlučne na uvedený účel, nebola rozhodujúca cena určená znaleckými posudkami. Súd tiež poukázal na „Metodiku“, podľa ktorej „majetok, ktorý sa má vydať oprávneným osobám podľa § 13 ods. 2, 3 a členom družstva ako vyrovnací podiel aj v naturálnej hodnote, v akej bol ocenený v transformačnom projekte družstva. Rozdiel vyplývajúci z odlišného ocenenia vydávaného majetku ovplyvňuje hospodársky výsledok družstva alebo inej obchodnej spoločnosti, ktorá prevzala záväzky voči oprávneným osobám z titulu ich majetkových podielov. Navyše nie je prípustné meniť spôsob ocenenia majetku v účtovníctve v priebehu roka.“ Z uvedeného teda vyplývalo, že žalovaný nebol povinný nehnuteľný majetok odpredať minimálne za znaleckú cenu. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1T/28/2002, v ktorom súd poukázal na § 33b ods. 3 zákona č. 264/1995 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 42/1992 Zb., o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov, zhrnúc, že ak bol majetok, resp. jeho hodnota, zahrnutá do čistého imania družstva v zostatkovej účtovnej hodnote, nebolo možné meniť túto zostatkovú účtovnú hodnotu v čase realizácie právneho úkonu. Predaj nehnuteľnosti za zostatkovú účtovnú hodnotu nebol preto v rozpore so zákonom. K znaleckému posudku N. predloženého žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že tento posudok nevzal do úvahy, nakoľko dôkazné bremeno o primeranosti trhových cien prevádzaných nehnuteľností bolo na žalobcoch, ktorí však túto skutočnosť nepreukázali, aj napriek dostatku času. Súd prvej inštancie podotkol, že v súčasnej dobe by už nebolo možné zistiť znaleckým posudkom akú trhovú hodnotu mali nehnuteľnosti v čase uskutočnenia odporovacieho právneho úkonu, nakoľko nehnuteľnosti boli zrekonštruované. Súčasne ani pri hnutelnom majetku a pohľadávkach žalobcovia nepreukázali o akú výšku boli konkurzní veritelia ukrátení. Majetok bol odpredaný v zostatkovej účtovnej hodnote, čo bolo v súlade so zákonom č. 563/1991 Zb., o účtovníctve ako i zákonom č. 42/1992 Zb. K bodu b), teda k preukázaniu, aký majetok zostal dlžníkovi v čase uskutočnenia odporovateľných právnych úkonov na uspokojenie vymáhateľných pohľadávok veriteľov. Súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že aj po znížení hodnoty majetku dlžníka z titulu odporovaných právnych úkonov zostala dlžníkovi na uspokojenie veriteľov suma 3.369.001,83 Eur, ktorá postačovala na uspokojenie pohľadávok veriteľov v sume 2.971.279,62 Eur. Z uvedeného teda vyplývalo, že žalobcovia nepreukázali v akom rozsahu sa zmenšil majetok dlžníka, a teda v akom rozsahu došlo k ukráteniu vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov. Taktiež nepreukázali, že majetok dlžníka po uskutočnení odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) tak, že úspešnému žalovanému priznal proti žalobcom spoločne a nerozdielne právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

8. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia v 1. a 2. rade odvolanie elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom dňa 11. augusta 2020 majúc za to, že v danom prípade sú splnené všetky dôvody na podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) C. s. p., a s poukazom na § 391 ods. 2 C. s. p. Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetný rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcov vyhovie a prizná im náhradu trov konania vo výške 100 %.

9. Žalobcovia (ďalej aj ako „odvolatelia“) poukázali na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého vyplývalo, že preukázali výšku pohľadávok veriteľov v čase uskutočnenia odporovacích právnych úkonov a personálne prepojenie medzi úpadcom a žalovaným, avšak nepreukázali, že veritelia boli odporovacími právnymi úkonmi ukrátení, čím nepreukázali základ žaloby, teda v akom rozsahu sa

majetok dlžníka zmenšil a v akom rozsahu došlo k ukráteniu vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov. Odvolatelia ďalej poukázali na § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb. účinného od 1.2.1998 a uviedli, že uvedené ustanovenie zákona neustanovuje podmienky pre určenie odporovateľnosti v rozsahu, v akom ich skúmal súd prvej inštancie. Tvrdili, že pre posúdenie toho, či ide o odporovateľný právny úkon alebo nie, bola relevantná skutočnosť, že takýto odporovaný právny úkon bol uskutočnený v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu s osobou špecifikovanou v ustanovení § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb., preukázanie vymáhateľnej pohľadávky, ktorej uspokojenie bolo týmto odporovaným právnym úkonom ukrátené, pričom úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá. Poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/14/2015, v ktorom upozornil na nesprávne právne posúdenie a z ktorého vyplýva, že „v prípade odporovateľnosti podľa § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb., je na žalobcovi dôkazné bremeno na preukázanie, že odporovaný právny úkon bol uzavretý v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu s osobou uvedenou v § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb., ako aj na preukázanie existencie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, ktorej uspokojenie je ukrátené v dôsledku odporovaných právnych úkonov, pričom úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá. Žalovaný však nesie dôkazné bremeno, že nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa.“ S ohľadom na uvedené odvolatelia uviedli, že vymedzili rozsah ukrátenia uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky, pričom súd mal nepreukázanú dôvodnosť tvrdení žalobcov. Poukázanie žalobcov na predaj nehnuteľnosti za cenu nižšiu ako bola určená znaleckým posudkom, bola argumentácia nad rozsah potrebného dokazovania. Odvolatelia ďalej poukázali na relatívnu neplatnosť dotknutých zmlúv, ktorej sa však v zákonom stanovenej lehote nikto nedovolal. Občiansky zákonník, v znení platnom v čase uzatvorenia zmlúv, vyžadoval pri dojednaní kúpnej ceny vychádzať z ceny zistenej podľa cenového predpisu pod sankciou relatívnej neplatnosti a neumožňoval dojednať cenu nižšiu. Vzhľadom na uvedené mali za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Žalovaný sa podaním zo dňa 3. septembra 2020 vyjadril k odvolaniu. Úvodom poukázal na obsah podaného odvolania žalobcov s tým, že odvolanie žalobcov bolo v celom rozsahu neopodstatnené. Žalobcovia neodôvodnili názor, že napadnutý rozsudok trpel nimi vytýkanými vadami, ktoré nedostatočne alebo vôbec nevymedzili. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 15 zákona č. 328/1991 Zb. s tým, že dôkazné bremeno v sporoch o odporovateľnosti právnych úkonov znáša žalobca, ktorý musel preukázať základ žaloby, t. j. ukrátenie uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľov. Uvedené však žalobcovia nepreukázali. Ďalej poukázal na to, že z obsahu spisu vyplýva, že nehnuteľnosti boli prevedené za kúpne ceny, ktoré predstavovali ich účtovnú hodnotu, keďže majetkové podiely boli vypočítané taktiež z účtovnej hodnoty majetku, čo bolo v súlade s Transformačným projektom. Zákon na uvedený účel nevyžadoval ocenenie znalcom. Znalecké posudky boli vyhotovené spôsobom a v rozsahu, ktorý zodpovedal výlučne účelu katastrálneho konania pre určenie výšky správneho poplatku v katastrálnom konaní a výpočtu výšky daňovej povinnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že kúpne ceny v kúpnych zmluvách boli primerané trhové ceny. Opätovne žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/48/2005 v ktorom sa uvádza, že „cena prevádzaných vecí nebola v rozpore s § 33b ods. 3 Transformačného zákona“. Žalovaný považoval závery súdu o otázke posúdenia základu žaloby za súladné so zákonom a riadne odôvodnené, pričom žalobcovia počas celého konania nepredložili dôkaz o údajnom ukrátení veriteľov, v dôsledku čoho neunesli dôkazné bremeno. Preto navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalobcov na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému.

11. Žalobcovia sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadrili.

12. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (C. s. p.), účinného od 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

13. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona,

zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia).

14. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (odsek 4 vyššie citovaného ustanovenia).

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“) ako súd funkčne príslušný na prejednanie predmetného odvolania podľa § 34 C. s. p., po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 C. s. p.) včas (§ 362 ods. 1 veta prvá C. s. p.), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyučuje (§355 ods. 1 C. s. p.), prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených a bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

16. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, ako aj vec správne právne posúdil.

19. Odvolací súd sa pri prejednaní odvolania žalobcov zaoberal dôvodnosťou odvolania s poukazom na odvolateľmi uvádzané odvolacie dôvody a to podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) C. s. p.

20. Odvolateľ odôvodnil odvolanie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. a) C. s. p., tým, že neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky definuje C. s. p., ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Teória civilného práva procesného rozoznáva vecné procesné podmienky, podmienky na strane súdu, procesné podmienky na strane účastníka a tzv. negatívne procesné podmienky. Ich skúmanie je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že procesné podmienky boli splnené, keďže súd nezistil nedostatok procesnej podmienky a uvedený nedostatok ani strany sporu nenamietali. Hoci žalobcovia podali odvolanie aj s ohľadom na uvedený odvolací dôvod, avšak v odvolaní neuviedli procesnú podmienku, ktorá splnená nebola a z obsahu spisu nesplnenie procesných podmienok nevyplývalo, odvolací súd konštatuje nenaplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu.

21. Ďalej z obsahu odvolania vyplývalo, že odvolateľ odôvodňuje odvolanie aj s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), teda že „súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“, avšak ďalej v odvolaní konkrétne neuviedol, v čom mala uvedená vada spočívať.

22. Vo vzťahu k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu sa rozumie taký postup súdu v konaní, ktorý je v

rozpore so zákonom. Aby bol naplnený predmetný odvolací dôvod (a aby bola daná dôvodnosť podaného odvolania), musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Z obsahu odvolania však nevyplývalo, ktorým konkrétnym procesným postupom mal súd znemožniť žalobcom realizáciu ich procesných práv, v dôsledku ktorej skutočnosti tak uvedený odvolací dôvod neobstál.

24. Z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p., vyplýva, že odvolanie možno odôvodniť len tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inou vadou konania, na ktorú odvolací súd musí prihliadnúť je procesná vada, ktorú nemožno zahrnúť do okruhu väd taxatívne vymenovaných v § 365 ods. 1 C. s. p., a takúto inú vadu konania možno považovať za relevantnú len vtedy, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za inú vadu možno považovať nesprávne realizovanú manuálnu povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, atď. Z odvolania žalobcov však opätovne nebolo zrejmé, v čom mala táto iná vada spočívať, v dôsledku ktorej skutočnosti nemožno úspešne uplatňovať uvedený odvolací dôvod. Odvolací súd tak s odkazom na uvedený odvolací dôvod označil odvolanie za právne nedôvodné.

25. Pri posúdení odvolacieho dôvodu s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., t. j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je na základe obsahu predmetného odvolania možné vychádzať iba zo skutočnosti, či žalobcovia tým, že vymedzili rozsah ukrátenia uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky a predaj nehnuteľnosti pod cenu určenú znaleckým posudkom, uniesli dôkazné bremeno, že sa jedná o odporovateľné právne úkony.

26. Uvedený odvolací dôvod súvisí so žalobcom označeným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., teda či rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho posúdenia veci, keď konštatoval, že žalobcovia nepreukázali výšku pohľadávok, o ktorú boli veritelia odporovacími právnymi úkonmi ukrátení, keď bolo zrejmé, že sa majetok úpadcu o rozdiel sumy ocenenej znaleckým posudkom a odpredajom získanej, zmenšil, čo však neznamenal, že hodnota prijatá za tieto nehnuteľnosti bola nižšia ako bola ich priemerná hodnota v čase vykonania sporných právnych úkonov.

27. Základnou otázkou pre posúdenie správnosti napadnutého rozsudku teda je, či súd dospel k správne právnemu záveru, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno na preukázanie úspešnej odporovateľnosti s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb., teda preukázanie, že odporovaný úkon bol uzavretý v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu s osobou uvedenou v citovanom ustanovení, ako aj preukázanie existencie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, ktorej uspokojenie bolo ukrátené v dôsledku odporovaných právnych úkonov, pričom úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá. Z uvedeného bolo zrejmé, že bolo na žalobcoch, aby preukázali nielen splnenie časovej lehoty, personálneho prepojenia a výšku pohľadávok veriteľov v čase uskutočnenia odporovacích právnych úkonov, ale z uvedeného ustanovenia vyplývala aj podmienka preukázania ukrátenia vymáhateľnej pohľadávky, pričom dôkazné bremeno bolo na žalobcoch.

28. Z odvolania vyplýva, že žalobcovia mali za to, že súd prvej inštancie skúmal podmienky odporovateľnosti právneho úkonu nad rámec ustanovenia § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb., pričom opätovne citoval obsah uvedeného zákonného ustanovenia. Tvrdili, že pred súdom prvej inštancie vymedzili rozsah ukrátenia uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky, avšak súd prvej inštancie mal neustále za nepreukázanú dôvodnosť tvrdení žalobcov.

29. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené tvrdenia žalobcov a správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v zmysle § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb., v zmysle ktorého sa žalobcovia domáhali neúčinnosti právnych úkonov.

Odvolační soud opětovně poukazuje na citované ustanovenie, z ktorého vyplývajú podmienky odporovateľnosti právneho úkonu, ktoré už vyššie citoval, keď žalobcovia preukázali splnenie časovej lehoty, personálneho prepojenia a výšku pohľadávok veriteľov v čase uskutočnenia odporovacích právnych úkonov. Ďalšou podmienkou úspešného odporovania právneho úkonu, a to i s poukazom na uvedené ustanovenie, je existencia vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, ktorej uspokojenie bolo ukrátené. Vzhľadom na uvedené tak neobstojí tvrdenie odvolateľov, že súd prvej inštancie skúmal podmienky odporovateľnosti nad rozsah citovaného ustanovenia. Súd prvej inštancie správne skúmal a posudzoval aj splnenie uvedenej podmienky, pričom dôkazné bremeno bolo na žalobcoch. Teda bolo na žalobcoch, aby preukázali nielen existenciu vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov, ale aj ich ukrátenie, t. j. také zmenšenie majetku úpadcu, v dôsledku ktorého nemohli byť konkurzní veritelia uspokojení. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že nepreukázali výšku pohľadávok, o ktorú boli veritelia odporovacími právnymi úkonmi ukrátení, keď bolo zrejmé, že sa majetok úpadcu o rozdiel sumy ocenenej znaleckým posudkom a odpredajom získanej, zmenšil, čo však neznamenal, že hodnota prijatá za tieto nehnuteľnosti bola nižšia ako bola ich priemerná hodnota v čase vykonania sporných právnych úkonov. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje aj na ďalšie časti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v bodoch 36. až 40., s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje

30. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcov ako nedôvodné. S poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 C. s. p., potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej môže podať dovolanie strana, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný, v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a) a b) C.s.p.).

Podľa § 420 C.s.p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C.s.p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je

dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.